

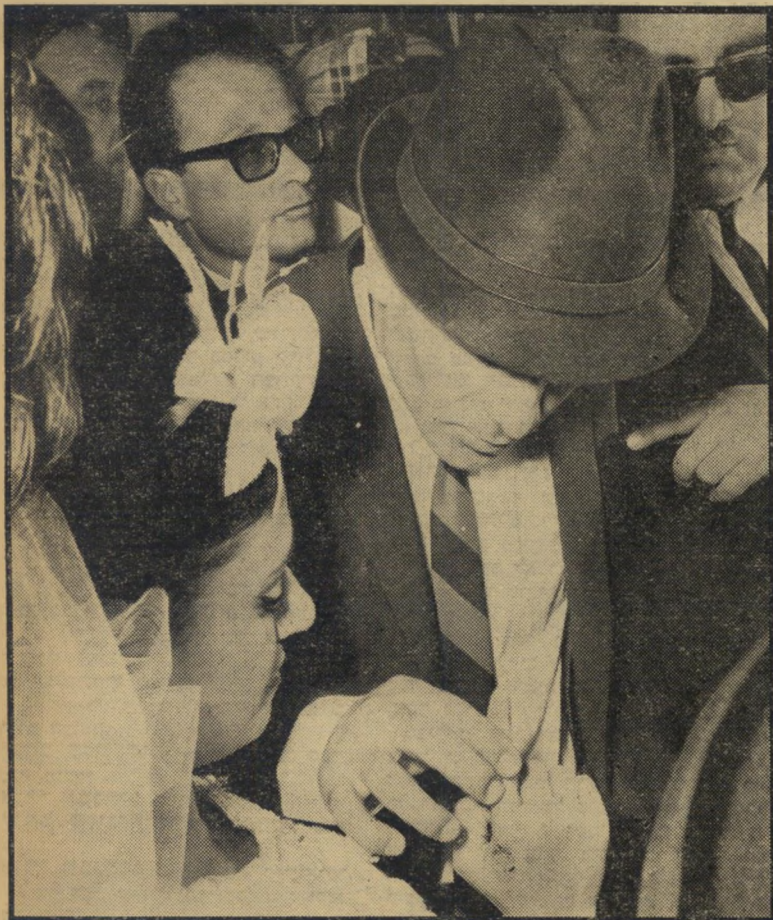
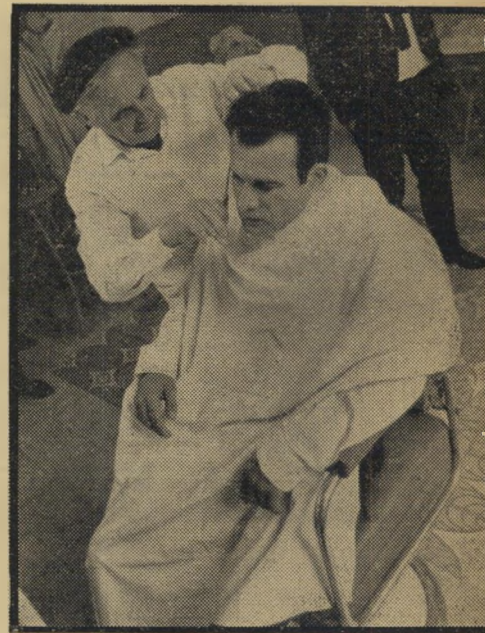
המעריצות של נחמן פרקש התקהלו ליד ביתו של הרב ברמלה, מחכות להופעתו של החתן.

של חייו. החצר הגדולה, של כלא רמלה, מאחורי גדרות התייל, היתה ריקה מכל אדם, אבל לא היה אסיר אחד שלא ידע מה מתרחש. בחוץ המתינו לו אחיו וכמה ידידים, שהסיעוהו במהירות העירה.

השעה היא עשר בדיוק, שערי הברזל של כלא רמלה נפתחו. נחמן פרקש, לבוש חליפה, צועד את צעדו הראשון לקראת המיפנה הגדול

אל החופש

פרקש מתחתן

בר נכנס למספרה הקטנה, ברחוב הראשי של רמלה, וביקש להסתפר. הספר הבין שאין זה סתם לקוח. כי יחד עמו נכנסו שלושה צלמים. הוא חשב, חשב, והסיק שעומדים להנציח מעמד היסטורי. לא ידע עדיין מה, אבל רץ הביתה להביא הלוק לבן, חדש לגמרי.

לא רק הספר התרגש. כמה עשרות עובי רים ושבים התקהלו בחוץ, צעקו, נופפו בידיהם, הצביעו על הלכות. פרקש התעצבן. "אני יושב כל הזמן לבד. אני לא רגיל לכל-כך הרבה אנשים."

דודו, הגבר החסון והיפה מאשדוד, שעמד להיות גיסו לפני ערוב היום, יצא להרחיק את הסקרנים, אבל הם לא זזו. הם חיכו עד שהחתן יצא לרחוב, כסופר למשעי. ואז פתחו את הדרך לפניו, כשהם קוראים מכל עבר: "מזל טוב! מזל טוב!"

"אתה רואה, נחמן", אמר דודו, "הם אוהבים אותך". הקבצן עבר בין יושביו המועטים של קפה

תספורת אצל כפר המלאי. אשר לבש חלוק מיוחד לכבוד הצלמים הרבים שבאו לצלם את פרקש. הוא לא יכול היה להסתיר את התרגשותו.

הרי את... רבה הראשי של רמלה ולוד, הרב יצחק אבו-חצירה, מגיש אה יין הקידוש לשפתיו של נחמן פרקש (מימין). ואז בא הרגע הגדול. נחמן ענד את טבעת-הנשואין על אצבע רחל, (למעלה), כששושביניו מתבוננים בו היטב.